

Sygn. akt III ZS 2/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

Protokolant Grażyna Grabowska

w sprawie ze skargi Ministra Sprawiedliwości
na uchwałę Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Notariuszy Izby Notarialnej we
W. Nr [...] z dnia 29 marca 2014 r.,
w sprawie wyrażenia zgody na zawiązanie przez Radę Izby Notarialnej we W.
spółki z ograniczoną odpowiedzialnością,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 18 września 2014 r.,

I. oddala skargę,

**II. zasądza od Ministra Sprawiedliwości na rzecz Rady Izby
Notarialnej w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Minister Sprawiedliwości zaskarżył uchwałę Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Notariuszy Izby Notarialnej wW. nr [...] z dnia 29 marca 2014 r., w

sprawie wyrażenia zgody na zawiązanie przez Radę Izby Notarialnej w W. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie art. 7 i art. 17 Konstytucji RP, art. 35 pkt 2, 3 i 4 oraz art. 73 Prawa o notariacie przez to, że wyrażając zgodę na utworzenie spółki z o.o. w celu prowadzenia działalności konferencyjno-szkoleniowej dla notariuszy, zastępców notarialnych, asesorów i aplikantów Walne Zgromadzenie Izby Notarialnej w W. podjęło uchwałę w sprawie organizacji aplikacji notarialnej, doskonalenia zawodowego notariuszy oraz rozporządzenia majątkiem Izby Notarialnej w W., czym przekroczyło swoje kompetencje, naruszając kompetencje Rady Izby Notarialnej w W. oraz upoważniło Radę do utworzenia spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w celu realizacji powierzonych jej zadań publicznych, mimo iż izba notarialna nie jest uprawniona do wykonywania zadań publicznych w formie spółki handlowej.

W odpowiedzi na skargę Izba Notarialna w W. wniosła o jej odrzucenie jako wniesionej przez podmiot nieuprawniony i nie spełniającej wymogów formalnych pisma procesowego; ewentualnie o jej oddalenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności należy jednak odnieść się do zarzutu wniesienia skargi przez podmiot nieuprawniony. Uzasadniając wniosek o odrzucenie skargi Izba Notarialna podniosła, że z art. 47 § 1 Prawa o notariacie wynika, że skargę na uchwałę organu samorządu notarialnego wnosi Minister Sprawiedliwości. Kompetencja Ministra Sprawiedliwości do zaskarżania uchwał organów samorządu notarialnego ma charakter środka oddziaływania władczego w ramach wykonywanego nadzoru i z tego względu musi być rozumiana ściśle. W art. 42 § 1 Prawa o notariacie wskazano, że nadzór nad działalnością notariuszy oraz organami samorządu notarialnego Minister Sprawiedliwości sprawuje osobiście, za pośrednictwem prezesów sądów apelacyjnych lub okręgowych albo przez wyznaczone osoby. Uprawnienie do wnoszenia skarg do Sądu Najwyższy przyznano jednak - w ocenie Izby Notarialnej - tylko Ministrowi Sprawiedliwości.

Pismo wniesione w niniejszej sprawie, zatytułowane Skarga Ministra Sprawiedliwości, zostało podpisane przez podsekretarza stanu M. K. i oznaczone pieczęcią „z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości”. Oznacza to, zdaniem Izby Notarialnej, że skarga została wniesiona przez podmiot nieuprawniony, gdyż legitymacja do wniesienia skargi przysługuje tylko i wyłącznie Ministrowi Sprawiedliwości. Czynność zaskarżania uchwały samorządu notarialnego do Sądu Najwyższego nie podlega regulacji k.p.a., nie może być w konsekwencji delegowana na podsekretarza stanu. Z kolei ustawa z dnia 9 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów nie zawiera przepisów pozwalających zastępować Ministra Sprawiedliwości przed Sądem Najwyższym przez podsekretarza stanu. Art. 37 ust. 1 uRM stanowi, że minister wykonuje swoje zadania przy pomocy sekretarza i podsekretarza stanu, gabinetu politycznego oraz dyrektora urzędu. Nie ma w tym przepisie mowy o upoważnieniu, lecz o wykonywaniu zadań przy pomocy. Nie ma zatem podstaw do uznania, że podsekretarz stanu działający z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości przed Sądem Najwyższym jest do tego uprawniony na mocy art. 37 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów – jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 392 ze zm., dalej również jako: uRM).

Odpowiedź na powyższą kwestię uzależniona była od rozstrzygnięcia oceny wykonywania legitymacji Ministra Sprawiedliwości do wnoszenia skargi, o której mowa w art. 47 Prawa o notariacie. Zdaniem Izby Notarialnej podobnych kwestii dotyczyły uchwały Sądu Najwyższego w przedmiocie przenoszenia sędziów. Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w pełnym składzie w dniu 28 stycznia 2014 r. zagadnienia prawnego dotyczącego możliwości zastępstwa Ministra Sprawiedliwości przez sekretarza lub podsekretarza stanu w podjęciu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe podjął uchwałę stwierdzającą, że w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.) Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu. W uzasadnieniu uchwały wskazano, że świetle dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego kompetencja do przenoszenia sędziów na inne miejsce służbowe, przyznana Ministrowi Sprawiedliwości jako

wyjatkowe uprawnienie międzygałęziowe, powoduje, że nie działa on jako eksponent władzy wykonawczej (organ administracji rządowej), lecz jako organ władzy publicznej wyróżniony przepisami Prawa o ustroju sądów powszechnych. Nie mają zatem w tym wypadku zastosowania przepisy dotyczące zastępstwa określone w art. 36 i 37 uRM, co oznacza, że przeniesienie sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 Pr. o u.s.p. może być dokonane wyłącznie przez Ministra Sprawiedliwości.

Natomiast w uchwale Pełnego Składu Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2007 r., BSA I-4110-5/07 stwierdzono, że Minister Sprawiedliwości na podstawie art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (który stanowi, że zakres czynności sekretarza i podsekretarza stanu ustala właściwy minister, zawiadamiając o tym Prezesa Rady Ministrów), wydawał zarządzenia, które nie są tzw. aktami instrukcyjnymi, ale legalnymi zarządzeniami organizacyjnymi Ministra Sprawiedliwości ogłaszanymi w publikacyjnym organie urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości. Aktualnie obowiązujący akt tego typu, tj. wydane na podstawie art. 37 ust. 2 ustawy o Radzie Ministrów - zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 listopada 2013 r. w sprawie ustalenia zakresu czynności członków kierownictwa Ministerstwa Sprawiedliwości... (Dz. Urz. MS z 2013 r., poz. 291), przekazuje podejmowanie decyzji w sprawach kadr sędziowskich („z zakresów delegowania lub przenoszenia sędziów”) do kompetencji sekretarza lub podsekretarza stanu, którzy korzystają w tym zakresie ze „stałego zastępstwa” Ministra Sprawiedliwości i którzy przy podejmowaniu w imieniu politycznego urzędu Ministra Sprawiedliwości decyzji ze „styku” władzy sądowniczej i wykonawczej jako delegowani sędziowie mają obowiązek uwzględniania oraz stosowania przepisów Konstytucji i prawa ustawowego. Dodatkowo podpisywane przez nich decyzje Ministra Sprawiedliwości podlegają kontroli sądowej w razie złożenia odwołań do Sądu Najwyższego, który nie ma uprawnień do weryfikowania legalnie ustalanego zakresu czynności członków kierownictwa Ministerstwa Sprawiedliwości, jeżeli w tym zakresie nie zakwestionowano delegacji ustawowej z art. 37 ust. 2 ustawy o Radzie Ministrów, ale kontroluje legalność i prawidłowość przeniesienia sędziów zniesionych sądów na nowe miejsca służbowe. Sąd Najwyższy nie powinien ingerować w ustawowe uprawnienia Prezesa Rady Ministrów (art. 36 ustawy o

Radzie Ministrów) ani (*de lege lata*) w kompetencji Ministra Sprawiedliwości do wyznaczania upoważnionych zastępców do podejmowania decyzji w sprawach z zakresu administracji sądowej.

Argumentacja Izby Notarialnej jest zasadniczo zbieżna z poglądami leżącymi u podstaw uchwały Pełnego Składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r., BSA-I-4110-4/13, choć nie uwzględnia szczególnego charakteru problemu prawnego rozstrzygniętego powyższą uchwałą oraz zasadniczej odmienności tego problemu od zagadnienia rozstrzygniętego uchwałą z 2007 r.

Przepis art. 37 uRM obejmuje kompetencje Ministra Sprawiedliwości w zakresie administracji oraz sprawowaniu władzy wykonawczej. Minister Sprawiedliwości sprawuje nadzór nad notariatem w interesie publicznym, ponieważ państwo odpowiada za prawidłowość funkcjonowania notariatu i notariuszy, jako osób wykonujących zawód zaufania publicznego (P. Ryłski, Przedmiotowy zakres nadzoru judykacyjnego Sądu Najwyższego nad uchwałami samorządu notarialnego, Warszawa 2013, maszynopis IWS, s. 2). Wnosząc skargę do Sądu Najwyższego na uchwały organów samorządu notarialnego z powodu ich sprzeczności z prawem Minister Sprawiedliwości korzysta z uprawnienia mającego na celu zapewnienie przestrzegania przez notariat przepisów obowiązującego prawa. Skarga Ministra inicjuje postępowanie jurysdykcyjne, w toku którego bezstronny i niezawisły organ rozstrzygnie, czy słuszne były zastrzeżenia organu władzy wykonawczej w przedmiocie praworządności działania organów samorządu notarialnego.

Sąd Najwyższy, rozpoznając niniejszą skargę, uznał, że skargę na uchwałę samorządu zawodowego może skutecznie wnieść podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, działający z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości, wynikającego z § 3 zarządzenia nr 138/14/BM Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 2014 r. w sprawie ustalenia zakresu czynności członków kierownictwa Ministerstwa Sprawiedliwości oraz Dyrektora Generalnego Urzędu. Konstatacja ta jest zbieżna z argumentacją zawartą w uzasadnieniu uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego z 2007 r. oraz m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2012 r., SNO 47/11 (zażalenie MS na postanowienia w sprawie dyscyplinarnej wniosł podsekretarz stanu działający z upoważnienia Ministra).

Uprawnienie Ministra Sprawiedliwości z art. 47 Prawa o notariacie mieści się w zakresie administrowania działem sprawiedliwość, który obejmuje sprawy notariatu (art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej). Przepis art. 47 Prawa o notariacie należy traktować jako „szczegółowy” przepis kompetencyjny określający jednocześnie formę, w jakiej organ władzy wykonawczej realizuje zadanie polegające na zapewnieniu zgodności działania organów samorządu zawodowego z prawem. Wnosząc na podstawie art. 47 Prawa o notariacie skargę Minister Sprawiedliwości występuje w charakterze organu administracji sprawującego nadzór na działalnością samorządu notarialnego. Uznając art. 47 Prawa o notariacie jako przepis kompetencyjny Sąd Najwyższy uznał, że o sposobie (formie w zakresie „podpisu) korzystania z tej kompetencji przez Ministra Sprawiedliwości mogą rozstrzygać przepisy uRM.

Problemu korzystania przez ministrów z legitymacji do zaskarżania uchwał samorządu zawodowego dotyczyło kilka orzeczeń Sądu Najwyższego z 2008 r., w których odrzucano środki zaskarżenia wniesione przez radcę prawnego działającego na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez właściwego ministra. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r., III ZS 4/08 nawiązano do zasady niezależności samorządu zawodowego przy wykładni przepisu statuującego kompetencję Ministra Zdrowia do zaskarżania do Sądu Najwyższego uchwały organu samorządu zawodowego pielęgniarek i położnych. Akcentując, że jest to kontrola zewnętrzna działalności niezależnego samorządu, Sąd Najwyższy podkreślił, że jest to „ustawowo określona kompetencja Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, będącego jednoosobowym, naczelnym organem administracji rządowej. Kompetencja ta strukturalnie jest podobna do „resortowych” kompetencji Ministra Zdrowia jako naczelnego organu administracji rządowej dotyczących wydawania aktów normatywnych, wydawania decyzji administracyjnych i innych aktów administracyjnych”. Doprowadziło to Sąd Najwyższy do konkluzji, iż „w rozpatrywanej sprawie Sądowi Najwyższemu nie został przedstawiony do rozpatrzenia akt zaskarżenia przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej uchwały organu Izby. Nie ma skargi Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej stanowiącego realizację kompetencji Ministra”, ponieważ skargi Ministra Zdrowia nie stanowi „pismo procesowe, nazwane „skarga ... w imieniu skarżącego”,

wniesione przez radcę prawną [...] zatrudnioną w Departamencie Prawnym Ministra Zdrowia na podstawie pełnomocnictwa do reprezentowania Skarbu Państwa – Ministra Zdrowia przed sądami powszechnymi, Sądem Najwyższym, Wojewódzkimi Sądami Administracyjnymi, Naczelnym Sądem Administracyjnym w sprawach z udziałem Skarbu Państwa – Ministra Zdrowia”. W innym orzeczeniu, dotyczącym analogicznego problemu, Sąd Najwyższy dodał, że skarga na uchwały organów samorządu zawodowego „nie jest czynnością procesową – skargą na czynności sądu w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego, lecz czynnością kompetencyjną” właściwego ministra (postanowienie SN z 3 lipca 2008 r., III ZS 5/08).

Poglądy wyrażone w uzasadnieniach obu postanowień sugerują, że - zdaniem Sądu Najwyższego - kompetencja Ministra Sprawiedliwości do wnoszenia skargi na uchwały organów samorządu zawodowego należy do kompetencji z zakresu władzy wykonawczej. Z uwagi na swojego podobieństwo do kompetencji z zakresu stanowienia prawa i wydawania aktów administracyjnych kompetencja ta może być realizowana na analogicznych zasadach jak tego rodzaju kompetencje Ministra Sprawiedliwości, a w konsekwencji przy pomocy odpowiedniego umocowanego sekretarza lub podsekretarza stanu. Podstawę dla tego umocowania może jednak stanowić wyłącznie art. 37 ust. 2 lub art. 37 ust. 5 uRM. Podstawą dla takiego umocowania nie może być jednak art. 268a k.p.a., który dotyczy umocowania pracowników organu administracji publicznej do załatwienia spraw administracyjnych z zakresu właściwości tego organu, ani pełnomocnictwo procesowe. Jednocześnie skarga na uchwałę organu samorządu notarialnego wniesiona na podstawie art. 47 Prawa o notariacie nie powinna być kwalifikowana jako czynność procesowa, do dokonania której legitymację ma tylko Minister Sprawiedliwości działający osobiście.

Wniosek Rady o odrzucenie skargi Ministra Sprawiedliwości z powodu uchybień formalnych należy ponadto ocenić w aspekcie praktyki Sądu Najwyższego dotyczącej odpowiedniego stosowania przepisów o postępowaniu kasacyjnym do postępowania ze skargi w trybie nadzoru nad uchwałami organów samorządu notarialnego. Nie oznacza to jednak, że do skargi Ministra Sprawiedliwości stosuje się wprost wymogi formalne przewidziane dla skargi

kasacyjnej, ponieważ skarga Ministra Sprawiedliwości nie jest skargą kasacyjną w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz przewidzianym w ustawach korporacyjnych środkiem prawnym służącym kontroli uchwał organów samorządu zawodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2013 r., III ZS 2/13; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2012 r., III ZS 6/11). Ze skargi Ministra Sprawiedliwości wynika zaś jaka uchwała, jakiego organu samorządu notarialnego oraz w jakim zakresie i z jakich powodów została zaskarżona, co z kolei umożliwia doręczenie skargi właściwemu organowi samorządu notarialnego oraz jej merytoryczne rozpoznanie.

Przedstawiona powyżej argumentacja przemawiała przeciwko odrzuceniu skargi wniesionej w niniejszej sprawie przez podsekretarza stanu działającego „z upoważnienia” Ministra Sprawiedliwości wynikającego z Zarządzenia MS w sprawie ustalenia zakresu czynności członków kierownictwa Ministerstwa Sprawiedliwości.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa materialnego należy przypomnieć, że zaskarżonej uchwale Minister Sprawiedliwości zarzucił naruszenie art. 7 i art. 17 Konstytucji RP, art. 35 pkt 2, 3 i 4 oraz art. 73 Prawa o notariacie przez to, że wyrażając zgodę na utworzenie spółki z o.o. w celu prowadzenia działalności konferencyjno-szkoleniowej dla notariuszy, zastępców notarialnych, asesorów i aplikantów Walne Zgromadzenie Izby Notarialnej we W. podjęło uchwałę w sprawie organizacji aplikacji notarialnej, doskonalenia zawodowego notariuszy oraz rozporządzenia majątkiem Izby Notarialnej w W., czym przekroczyło swoje kompetencje, naruszając kompetencje Rady Izby Notarialnej we W. oraz upoważniło Radę do utworzenia spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w celu realizacji powierzonych jej zadań publicznych, mimo iż izba notarialna nie jest uprawniona do wykonywania zadań publicznych w formie spółki handlowej.

Prawo o notariacie nie przewiduje żadnego uznaniowego podziału kompetencji między poszczególnymi organami samorządu zawodowego, dlatego walne zgromadzenie nie może podejmować uchwał stanowiących delegację dla rady do konkretyzacji podjętej uchwały walnego zgromadzenia (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1994 r., I PO 4/94, OSNCP 1994 nr 3, poz. 52 i z dnia 26 lutego 2004 r., III SZ 2/03, OSNP 2004 nr 22, poz. 395). Walne zgromadzenie Izby Notarialnej posiada zaś kompetencje wymienione w art. 30 § 1 pkt 1-6 Prawa o

notariacie, może jednak załatwiać te sprawy dotyczące działalności notariatu, które nie mieszczą się w zakresie kompetencji pozostałych dwóch organów samorządu notarialnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2013 r., III ZS 3/13). Z kolei kompetencje rady izby notarialnej określa art. 35, który obok konkretnych kompetencji wymienionych w art. 35 pkt 1-6 zawiera także w pkt 7 upoważnienie do „wykonywania innych czynności przewidzianych prawem”. Zwrot ten należy rozumieć w ten sposób, że chodzi o podejmowanie przewidzianych w przepisach prawa czynności związanych z działalnością samej izby jako organu samorządu zawodowego, dla podejmowania których nie wskazano pozostałych organów samorządu notarialnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2013 r., III ZS 3/13).

Skarga Ministra Sprawiedliwości zarzuca uchwale Walnego Zgromadzenia Izby Notarialnej naruszenie art. 35 pkt 2, 3 i 4 Prawa o notariacie, a zatem kompetencji Rady Izby: nadzoru nad wykonywaniem obowiązków przez notariuszy, zastępców notarialnych i aplikantów notarialnych oraz nad przestrzeganiem przez nich powagi i godności właściwej dla notariusza (art. 35 pkt 2); organizowania szkolenia aplikantów notarialnych (art. 35 pkt 3) oraz zarządu i rozporządzania majątkiem izby (art. 35 pkt 4).

Wskazać jednak należy, że zaskarżona przez Ministra Sprawiedliwości uchwała WZIN ma następującą treść: 1) zawiera zgodę Walnego Zgromadzenia na zawiązanie przez Radę Izby spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której jedynym wspólnikiem będzie Izba Notarialna w W.; 2) określa kapitał zakładowy tej spółki w momencie jej zawiązania; 3) wskazuje przykładowe cele spółki (prowadzenie działalności konferencyjno-szkoleniowej); 4) pozostawia uszczegółowienie przedmiotu działalności spółki oraz pozostałych warunków aktu założycielskiego Radzie Izby Notarialnej; 5) powierza wykonanie uchwały RIN pod warunkiem, że Rada Izby Notarialnej uzna zawiązanie spółki za celowe i korzystne dla Izby Notarialnej.

W tym kontekście zwrócić należy uwagę, że uchwała ta nie ma charakteru obligacyjnego i pozostawia utworzenie spółki do wyłącznej decyzji Rady Izby. Nie można więc uznać, że uchwała wkracza w kompetencje innego organu samorządu notarialnego. Walne Zgromadzenie jest, w ocenie Sądu Najwyższego,

uprawnione do wyrażania opinii w każdej kwestii należącej do spraw notariatu, a Minister Sprawiedliwości nie może skutecznie kwestionować żadnej opiniodawczej uchwały Walnego Zgromadzenia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto już, że skoro z art. 35 pkt 4 Prawa o notariacie wynika, że rozporządzanie majątkiem Izby należy do Rady Izby, to podjęcie przez walne zgromadzenie uchwały określającej w stanowczy sposób, jak Rada ma tym majątkiem rozporządzać oznacza wkroczenie w kompetencje innego organu samorządu notarialnego. Jednakże w niniejszej sprawie takie wkroczenie w kompetencje innego organu nie nastąpiło. Po pierwsze, jak wynika to wprost z § 2 uchwały, jej wykonanie powierzono uznaniu Rady Izby Notarialnej, skoro zawiązanie spółki zależy od oceny celowości i korzystności jej ustanowienia, a oceny tej ma dokonać Rada Izby. Z kolei wyrażenie zgody w § 1, w połączeniu z § 2, oznacza, że uchwała nie zobowiązuje Rady do utworzenia spółki. Uchwała wyraża jedynie pozytywną ocenę (mimo użycia sformułowania „wyraża zgodę”) ewentualnych działań Rady Izby polegających na utworzeniu spółki z o.o. w określonych celach, kapitale oraz składzie wspólników.

Za oczywiście bezzasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 73 Prawa o notariacie. Z zaskarżonej uchwały nie wynika w żaden sposób, że prowadzenie działalności konferencyjno-szkoleniowej dla aplikantów notarialnych będzie organizowaniem i prowadzeniem aplikacji notarialnej, do czego zobowiązana i uprawniona jest wyłącznie Rada Izby Notarialnej.

W dalszej kolejności należy mieć na względzie, że podstawę zaskarżonej uchwały stanowił art. 30 § 1 pkt 7 Prawa o notariacie, który nie został wymieniony w skardze Ministra Sprawiedliwości. Sąd Najwyższy nie powinien więc badać zgodności uchwały z tym przepisem, skoro nie został on objęty podstawami skargi. Zgodnie z art. 30 § 1 pkt 7 Prawa o notariacie do zakresu działania Walnego Zgromadzenia należy „załatwianie innych spraw z zakresu działania notariatu”. W kwestii wykładni tego pojęcia w sprawach ze skarg Ministra Sprawiedliwości na uchwałę walnego zgromadzenia izby notarialnej Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z dnia 12 kwietnia 2013 r., III ZS 3/13. W orzeczeniu tym przyjęto, że art. 30 § 1 pkt 7 Prawa o notariacie zawarty jest w Dziale I Prawa o notariacie „Ustrój notariatu”, co sugeruje, że pojęcie „notariatu” obejmuje nie tylko notariuszy, ale i

organy samorządu zawodowego (których dotyczy rozdział 4 Działu I ustawy). Ponadto, w rozdziale 5, dotyczącym nadzoru nad notariatem, jest mowa o wykonywaniu przez Ministra Sprawiedliwości nadzoru nad działalnością zarówno notariuszy, jak i organów samorządu notarialnego (art. 42). Uzasadnia to twierdzenie, zgodnie z którym „sprawy w zakresie działania notariatu” to sprawy dotyczące zarówno notariuszy i ich działalności, jak i sprawy samorządu zawodowego.

Treść zaskarżonej uchwały dotyczy działalności organów samorządu notarialnego zrzeszających notariuszy, mieści się w sferze „działania notariatu” w zakresie w jakim dotyczy konferencji i szkoleń organizowanych dla notariuszy. Skoro zaś orzecznictwo Sądu Najwyższego dopuszcza możliwość powierzenia faktycznego realizacji pewnych zadań samorządu notarialnego podmiotom zewnętrznym (bez utraty charakteru tych zadań, jako zadań notariatu, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2013 r., III ZS 4/13) wydaje się, że nic nie stoi na przeszkodzie utworzeniu sp. z o.o., za pomocą której Rada Izby Notarialnej będzie takie zadania realizowała.

Zwrócić też należy uwagę, że organ samorządu notarialnego utworzył już wcześniej spółkę z o.o. prowadzącą rejestry notarialne, a decyzja ta została zaakceptowana przez Ministra Sprawiedliwości.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd Najwyższy skargę oddalił.